

आंतरंगा

- अंतर्मनातील रंगांना शब्दांची साथ -

शैक्षणिक वर्ष २०२५-२६

ANTARANG 2025-26

**Khandesh College Education Society's
COLLEGE OF ENGINEERING AND MANAGEMENT, JALGAON
An Autonomous Institute**

Affiliated to Dr. Babasaheb Ambedkar Technological University, Lonere
Affiliated to K.B.C. North Maharashtra University Jalgaon | Approved By AICTE, New Delhi. | MSBTE, Mumbai

अंतरंगा

- अंतर्मनातीत रंगांना शब्दांची साथ -

शैक्षणिक वर्ष २०२५-२६

Magazine Editing Committee

Prof. Dr. Sanjay R. Sugandhi

Chief Editor / Principal

Prof. Ganesh B. Patil

Editor

Magazine Co-ordinator

Mr. Vijay N. Chaudhari

Ms. Revti Patil

Mr. Umakant Kothoke

Mrs. Vaishali Sarode

Mrs. P. M. Chaudhari

Mrs. Ashwini Devarale

Mrs. Diksha Ahirane

Designed By

Mr. Ashok M. Kale

The press and registration act rule 8 Form 4 statement about ownership & particulars about magazine.

**KCES's COLLEGE OF ENGINEERING &
MANAGEMENT, JALGAON.**

Place of Publication

KCES's College of Engineering & Information Technology,
Jalgaon.

Periodicity of Publication

Once a Year

Chief Editor's Name

Dr. Sanjay R. Sugandhi

Editor's Name

Prof. Ganesh B. Patil

Printers Name

SPARK Design & Print Services, Jalgaon

I hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge & belief. The views expressed in this magazine are not necessarily subscribed by the editorial board and Publisher.

Dr. Sanjay R. Sugandhi

(For Private Circulation Only)

Our Inspiration

Hon'ble Late Dr. G. D. Bendale Founder of the KCE Society

Dr. G. D. Bendale was the renowned surgeon in the region of North Maharashtra. He led Khandesh College Education Society for nearly four decades. During his tenure K.C.E. Society developed multidimensionality in education and research. The set of ethos and values established by him in the trust are still the guiding force for the trust. He acquired his Masters Degree in Surgery after the tough struggle. He Established KCE Society with the Direction that no youth should be deprived off the opportunity of education". As a man of principals, he firmly believed that 'Education is the only best means to bring about change in human mind and the society'.

Hon'ble President Message

Dear Esteemed Members,

As we stand at the threshold of another academic year, I am filled with immense pride and gratitude to address you as the President of this esteemed Institution. Each year stands with new challenges, triumphs, and opportunities to grow. The college community, comprised of dedicated faculty, diligent students, and supportive staff, continues to be the heart beat of our collective pursuit of knowledge and excellence.

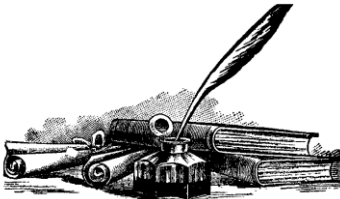
During the past years, entire community navigated unprecedented circumstances, demonstrating resilience and adaptability in the face of challenges.

The global landscape may have shifted, but the commitment to fostering an environment of learning, innovation, and inclusivity remains unwavering. The pages of this yearly magazine serve as a testament to the remarkable achievements and contributions of the students of the Institution. From academic accomplishments to extracurricular endeavors, each story is a testament to the vibrant tapestry of talents within the college community. I personally encourage each of the members to explore these pages with curiosity and appreciation for the incredible diversity of experiences.

I extend my deepest gratitude to the faculty for their dedication and passion in imparting knowledge, the staff for their unwavering support and most importantly, to the students for being the driving force behind the spirit of this Institute.

Wishing you all a fulfilling and successful academic year ahead.

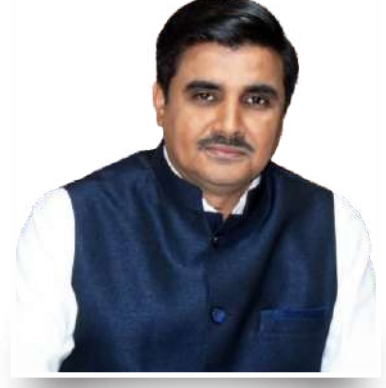
Warm regards,

Shri Nandkumar G. Bendale

President

Khandesh College Education Society, Jalgaon

From Principal Desk

Dear Students,

As we gather to reflect upon the past year and eagerly embrace the challenges and opportunities that the coming academic year holds, I am honored to extend my heartfelt greetings as the Principal of our esteemed institution.

The pages of this yearly magazine unfold a narrative of the collective efforts, achievements, and growth that characterize our college community. This academic year has been a testament to our resilience, adaptability, and commitment to academic excellence despite the unique challenges we faced globally.

Our faculty, with their unwavering dedication, has continued to impart knowledge, inspire critical thinking, and nurture the intellectual curiosity of our students. To the students, I applaud your diligence, creativity, and the diverse talents you bring to our academic community. Your accomplishments, both inside and outside the classroom, underscore the vibrancy of our college.

I express my gratitude to everyone who has played a role in shaping the legacy of our college. Your collective efforts contribute to the rich tapestry of experiences that define us.

May this yearly magazine serve as a chronicle of our shared journey, a source of inspiration, and a reminder of the potential that resides within each member of our college family. As we continue to strive for excellence, let us remain committed to the values that make KCES's COEM an institution of distinction.

Wishing you all a fulfilling and successful academic year.

Dr. Sanjay R. Sugandhi
Principal
KCES's COEM, Jalgaon

From Editor Desk

Dear Readers,

It gives me immense pleasure to present Antarang 2025-26, a reflection of the vibrant spirit, academic excellence, and creative expressions of KCES COEM Jalgaon. This magazine serves as a platform to celebrate the achievements, ideas, and aspirations of our students and faculty, capturing the essence of our institution's growth and commitment to excellence. As we navigate an era of rapid advancements and evolving challenges, Antarang 2025-26 showcases not only our academic endeavors but also the values, innovation, and dedication that define our college. The contributions in this edition reflect the hard work, creativity, and passion of our students and staff, making it a testament to the dynamic learning environment we foster. I extend my heartfelt gratitude to the editorial team, contributors, and all those who have made this edition possible. Let this magazine inspire us to strive for greater heights and continue our journey of learning and transformation.

Wishing you all an enriching reading experience!

Prof. Ganesh Patil
Dean Administration & HR
KCES COEM Jalgaon

Our Vision:

To embrace innovative theories, techniques and technologies to insure success in changing World.

Our Mission:

Leading students from ground to skies through excellence to articulate identity.

Management Council KCE Society

Name	Designation
Mr. N. G. Bendale	President
Adv. Prakash B. Patil	Vice-President
Adv. Pramod Ninu Patil	Secretary
Mr. D. T. Patil	Treasurer
Adv. P. E. Jangale	Joint Secretary
Dr. H. A. Jawale	Member
Shri. B. D. Amalkar	Member
Shri. S. V. Prabhudesai	Member
Shri. B. P. Patil	Member
Shri. R. S. Chirmade	Member
Dr. S. K. Bendale	Member
Dr. A. R. Rane	Member
Mr. Shrikant S. Maniyar	Member
Prin. S. N. Bharambe	Ex-Officio Member

मराठी विभाग

माझं घर... आठवणींचं देऊळ

माझं घर... माया, आठवणींचं देऊळ,
आईच्या लाडीवाणीत न्हालेलं,
बाबांच्या सावलीत वाढलेलं.

दरवाज्या वरच्या तोरणाला अजूनही आठवण आहे,
माझ्या पावलांनी भरलेल्या अंगणाची कहाणी आहे.

पहिली पावलं इथेच उमटली, शब्द पहिलाच गोड इथे,
पहिलं हसू, पहिलं रडणं, पहिलं पाऊस खेळणं इथे.

संध्याकाळी येणारा वाऱ्याचा स्पर्श,
आईच्या पदरासारखा गंधाळलेला...

आजीच्या गोष्टींनी झोप यायची,
आणि बाबांच्या स्वप्नांनी मोठं व्हायचं.

आज जरी दूर गेलो, नव्या वाटा धरल्या,
तरी या घराच्या उंबरठ्यावर आठवणी उभ्या.

कधीतरी परतावं वाटतं, ओसरीवर बसावंसं वाटतं,
कारण घर हे घरच असतं, काळ बदलला
तरी नातं तसंच राहतं...

कधी वाटते....

कधी वाटते....
बागेत यावे फिरुनी मग सोडूनी
हे जग मागे तोडूनी बंधन सारे
मन माझे बेभान वारे ॥

मग एकांताच्या पळत मागे सोडूनी
जीवनाचे मोह सारे मन माझे बेभान वारे ॥

कधी वाटते किती सुंदर ही रात्र त्यात किती सुंदर हे
आकाशाचे पात्र मग येईल का मुठीत
सारेया आकाशातील सुंदर तारे
मन माझे बेभान वारे ॥

कधी वाटते फुलपाखरू होऊनी
कधी वाटते किती सुंदर हे मोकळे आभाळ असावे मग
मोडूनी रक्तांचे जाळे पक्ष्यांसारखे एकदा उडूनी जावे
विसरुनी आठवणी सारे
मन माझे बेभान वारे ॥

कधी वाटते का शोधते मी स्वतःला का
आवडत नाही हे जग मनाला

शिक्षक

जन्म जरी आई वडिलांनी दिला तरी जीवनाला आकार देणारे शिक्षक असतात ॥१॥

काही चुकलं तर भविष्य धोक्यात जाईल म्हणून आज पाठीवर एक झणझणीतथाप टिकवणारे शिक्षकच असतात ॥२॥

आज यश नाही मिळालं तर उद्या नक्कीच मिळेल असे सांगून हिम्मत देणारे शिक्षकच असतात ॥३॥

तुझं भविष्य तुझ्याच हातात आहे असे सांगून जबाबदारीची जाणीव करून देणारे शिक्षकच असतात ॥४॥

अमृता सारख्या ज्ञानाचा सागर आपल्या विद्यार्थ्यांसाठी ओतून टाकणारे शिक्षक असतात ॥५॥

शिक्षकांच्या जीवनात काळा आणि पांढराहेच रंग असतात तरी विद्यार्थ्यांच्या जीवनात सोन्याहून पिवळा रंग भरणारे शिक्षकच असतात ॥६॥

कु. भूमिका सरोदे

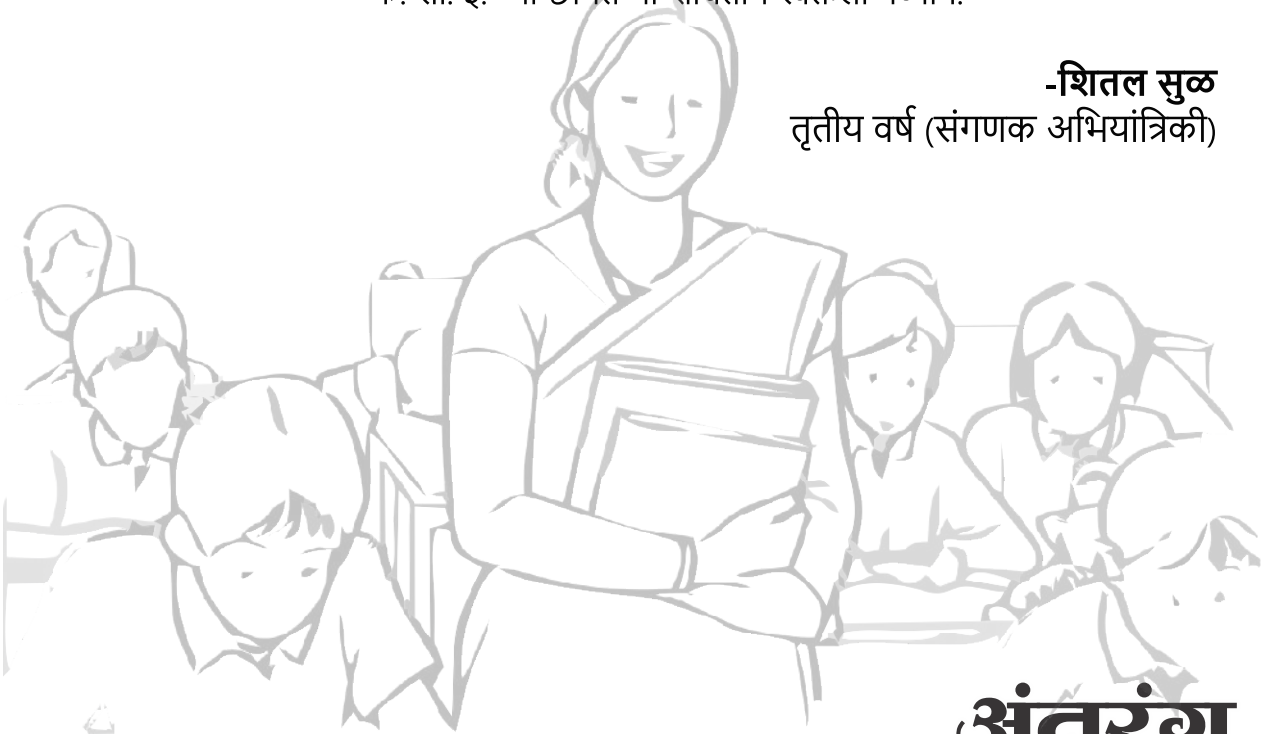
के. सी. ई. च्या छायेत

के. सी. ई. च्या छायेत उंचावतोय विज्ञानाचा पूल,
येथे स्वप्नं रुजतात, उमलतात प्रतिभेचे फूल.
प्रयोगशाळेत चालते नवनवीन शोधांचा खेळ,
अभियांत्रिकीच्या या मंदिरात सापडतो ज्ञानाचा मेळ.

विद्यार्थ्यांच्या डोळ्यात चमकतो उज्वल भविष्याचा तारा,
त्यांच्या मनात आहे जग बदलण्याचा ध्यास हुतात्मा.
"हे कसे सोडवाल?" असा प्रश्न टाकून डोक्यात घोळ,
पण त्यांच्या प्रयत्नांनी सापडतो उत्तरांचा मेळ.

के. सी. ई. च्या या प्रांगणात शिकवतोय ज्ञानाचा प्रकाश,
प्रत्येक विद्यार्थ्याला करतोय सक्षम आणि सन्मानित.
गुरु म्हणून माझा हा अभिमानाचा प्रवास,
के. सी. ई. च्या छायेत मी शोधतोय स्वतःला नव्याने.

-शितल सुळ
तृतीय वर्ष (संगणक अभियांत्रिकी)

माझं प्रेम आहेस तू...

माझं प्रेम आहेस तू
अत्तर ची कुपी open केल्यावर येणारा सुगंध आहेस तू
तू समजूतदार आहेस तू प्रेमळ आहेस

कधी कधी रागात आहेस
पण राग सुरू असताना मी बघितल
की प्रेमात सुद्धा आहेस

कारण तुझ्या प्रत्येक क्षणात
माझा विचार करणारी तू आहेस

कळत नाही मला तरी मी तुला अडाणी का म्हणतो
मला समजून घेण्यात तर तुझी P.hd झालीये
नकळत हरवुनी तुझ्यात मी
पुन्हा पुन्हा का नाव तुझे
मनांत, श्वासात,ओठावर गुणगुणत असतो
का माझा जीव तुझ्या साठीच झुरतो

आयुष्याच्या वाटेत सोबत असशील का,
माहीत नाही मला
पण माझ्या साठी नेहमीच विचार करशील
हे माहीत आहे मला
आणि यालाच जर प्रेम म्हणतात
तर ते झालय मला

- हेमंत धनंधरे

धरणी मातेचा पुत्र तू...

धरणी मातेचा पुत्र तू....
एक शेतकरी राजा आहेत
तुझ्यावर नाही कुणाची सत्ता
तू तुझाच मालक आहेत !! धृ !!

कुणाला राहू न देता उपाशी
तू जगाचे पोट भरत आहेत
मातीतून सोन पिकविणारा
तू एक शास्रज्ञ आहेत !! धृ !

घामाचा थेंब तुझा हा
शिंपल्यातला मोती आहेत
हिन्याउन मौल्यवान असे
तुझे पिकवलेले कडधान्य आहेत !! धृ !!

हातातली तिफण तुझी ती
एक धारधार शस्त्र आहेत
एका दाण्यापासून शंभर दाणे
बनवण्याची ती ताकद तुझ्यामध्ये आहेत !! धृ !!

शेती करणारा शेतकरी राजा
तू जगाचा पोशिंदा आहेत
अश्याच एका शेतकरी राजाची
मी एक राजकन्या आहेत !! धृ !!

प्रा. विजय चौधरी

स्वसंस्काराने घडतो माणूस...

माणूस हा जन्मतःच संस्कारित नसतो, तर तो स्वतःच्या विचारसरणीने, कृतीने आणि अनुभवाने घडत असतो. संस्कार हे फक्त कुटुंब, समाज किंवा शिक्षणसंस्थांद्वारे मिळत नाहीत; तर स्वतःच्या प्रयत्नांनी, आत्मपरीक्षणाने आणि जीवनात घेतलेल्या निर्णयांमधून ते विकसित होतात. त्यामुळे, माणूस कसा घडतो, यासाठी बाह्य परिस्थितीपेक्षा त्याचे स्वसंस्कार अधिक महत्त्वाचे असतात.

स्वसंस्कार म्हणजे काय?

स्वसंस्कार म्हणजे स्वतःला घडवण्यासाठी स्वतःच केलेले प्रयत्न, आत्मशिस्त आणि मूल्यनिष्ठ वागणूक. दुसऱ्यांनी दिलेल्या शिकवणीपेक्षा स्वतःच्या अंतःप्रेरणेने स्वीकारलेले संस्कार अधिक टिकून राहतात. स्वसंस्काराने जीवनातील प्रत्येक टप्प्यावर माणूस अधिक सक्षम, जबाबदार आणि यशस्वी होतो.

स्वसंस्काराचे जीवनावर होणारे परिणाम

1. चारित्र्याची घडणःमाणसाचे चारित्र्य त्याच्या विचारांवर आणि कृतींवर अवलंबून असते. जेव्हा माणूस स्वतःच्या चुकांमधून शिकतो, योग्य-अयोग्य यातील फरक ओळखतो आणि चांगल्या मूल्यांचे पालन करतो, तेव्हा त्याचा चारित्र्यदृष्ट्या विकास होतो.
2. आत्मनिर्भरता आणि निर्णय क्षमता:स्वसंस्काराने घडलेला माणूस स्वतःच्या निर्णयांवर ठाम राहतो. तो कोणत्याही परिस्थितीत स्वतःचा आत्मविश्वास टिकवतो आणि योग्य तो निर्णय घेण्याची क्षमता विकसित करतो.
3. आत्म शिस्त आणि सातत्य:स्वसंस्कार असलेल्या व्यक्तीमध्ये नियमितपणा, चिकाटी आणि सातत्य असते. अशी माणसे कोणत्याही क्षेत्रात मेहनतीने कार्य करतात आणि यश मिळवतात.

4. नैतिकमूल्यांचीजोपासना:स्वसंस्कारानेच माणूस प्रामाणिक, सहृदय, संवेदनशील आणि जबाबदार नागरिक बनतो. नैतिकता आणि सामाजिक भान असलेल्या व्यक्ती समाजाच्या विकासासाठी योगदान देतात.

5. मनःशांती आणि समाधान:स्वतःच्या चुका सुधारून, योग्य मार्गावर चालणारा माणूस मनःशांती मिळवतो. अशा व्यक्तींना कोणत्याही परिस्थितीत समाधान अनुभवता येते.

स्वसंस्कार कसे विकसित करावेत ?

1. आत्मपरीक्षण करा दररोज आपल्या कृतींचे विश्लेषण करा. चुकीच्या सवयी टाळा आणि चांगल्या गोष्टी अंगीकारा.
2. सतत शिकत रहा चांगली पुस्तके वाचा, प्रेरणादायी लोकांचे अनुभव ऐका आणि ज्ञान वाढवा. शिक्षण हे केवळ औपचारिक शिक्षणात मर्यादित नसून, जीवनभर चालणारी प्रक्रिया आहे.
3. चांगली माणसे आणि सकारात्मक विचार जोडा विचारसरणीच्या लोकांच्या सहवासात राहिल्यास आपले विचारही सकारात्मक होतील.
4. आत्म संयम ठेवा क्रोध, अहंकार आणि नकारात्मक भावना यांवर नियंत्रण ठेवा. संयम बाळगल्याने माणूस अधिक स्थिर आणि यशस्वी होतो.

शब्दांचे जीवनचक्र

माणसांप्रमाणे शब्दांचेही जीवनचक्र असते. शब्द जन्माला येतात, जगतात व शेवटी मरून जातात. काही शब्द शतायुषी माणसाप्रमाणे पिढ्यान पिढ्या सन्मानाने जगतात. काही शब्द अल्पायुषी ठरतात, तर काही शब्द उगाचच श्वास चालला आहे म्हणून जिवंत म्हणवले जातात, एरवी त्या शब्दांकडे सहसा कुणी लक्षही देत नाही.

'वरवंटा' हा शब्द असाच काही दिवसांपूर्वी वारला. त्यापूर्वी तो बरेच वर्षे मरणपंथाला लागला होता सुरुवातीला लोक त्याची विचारपूस करायचे वीज नसल्यामुळे किंवा तांत्रिक बिघाडामुळे मिक्सर आजारी पडलं की लोक वरवंट्याकडे वळायचे. तोही बिचारा एखाद्या सामाजिक कार्यकर्त्यासारखा जबर दुखण्यातून उठून लोकांना मदत करायचा. 'वरवंटा' हा शब्द लोकांना अधून मधून का होईना, आठवायचा. महिन्यापूर्वीच, मराठीत एम फिल् केलेल्या माझ्या भाचीला मी वरवंटा शब्दाबद्दल विचारल्यावर तिने 'पांडोबा भिकाजी धावडे' अश्या तज्ज्ञ अनोळखी नावांच्या माणसाच्या गडचिरोली येथे निधनाची बातमी ऐकून आपण जसा चेहरा करू तसा चेहरा केला तेव्हाच या शब्दाचं आयुष्य संपल्याची जाणीव मला झाली.

असं कितीतरी शब्दांच्या बाबतीत झालं. 'आपला खल दिसत नाही आजकाल कुठे?' असं मी बायकोला विचारलं तर तिनं 'खल गेला आटाळ्यात आणि खलनायक माझ्यासमोर उभा आहे' असं शेलक्या शब्दांत उत्तर दिलं. काहीही कमेंट्स न करता मी मनातल्या मनांत खल या शब्दाला श्रद्धांजली देऊन टाकली.

कोट हा मराठी शब्द कुठल्यातरी शेवटच्या राजाबरोबर सती गेला असावा. किल्ल्याभोवतीचे कोट जाऊन तिथे भिंती उभ्या राहिल्या आणि त्या किल्ल्यांचे म्यूझियम झाले. तसेच 'बाराबंदी' तुकोबांसह सदेह स्वर्गात गेली ती पुन्हा परतलीच

नाही. बुवांच्या जाण्याबद्दल वादविवाद झडताहेत पण बाराबंदी निश्चितच कायमची स्वर्गवासी झाली याबद्दल मार्क्सवाद्यांपासून ते संघवाद पर्यंत सर्वांचंच एकमत झालेलं दिसून येतं.

'उमाळा'या शब्दाची कालपरवाच हत्या झाली असं कळलं. एका, प्रथमच सासरी जाणाऱ्या मुलीनं, टीपं गाळणाऱ्या आपल्या आईला, 'रडतेस काय असं गांवढळासारखं?' असं कडक शब्दांत विचारलं, तेव्हाच उमाळ्याचं ब्रेन हॅमरेज झालं. टीव्हीवरच्या उसनं रडं आणणाऱ्या मराठी हिंदी मालीका बघून भावनांची धार गेलेल्या माणसांनी हळू हळू उमाळ्याचा ऑक्सीजन पुरवठा तोडला आणि त्याला सपशेल मारून टाकलं. खरं तर प्रेमाचा उमाळा जाऊन प्रेमाचं प्रदर्शन आलं तेव्हाच त्याने प्राण सोडायला हवा होता, पण तोही बेटा एका पिढीला साथ देण्याचे वचन निभावत असावा. आता राजे ती पिढीही गेली आणि तो उमाळाही जाणे कुठल्या अनंतात विलीन झाला.

माझ्या आतोबांकडे एक जुनी चंची होती. त्यात ते पान, सुपारी वगैरे ठेवायचे. आतोबा जाऊनही आता तीस बत्तीस वर्षे झाली असावीत. माझा आतेभाऊ आठवड्यापूर्वी कुठल्याश्या लग्नांत भेटला, तेव्हा मी त्याला, 'नानांची एक नक्षीदार चंची होती, आठवतंय?' असं विचारल्यावर त्याने माझ्याकडे, जणू मी त्याला न्यूक्लीयर बॉम्ब बद्दल विचारतो आहे अश्या नजरेनं बघितलं. चंची हा शब्दच त्याच्या मेंदूतून पार धुवून निघालेला दिसत होता. कहर म्हणजे लगेचच माझ्या बायकोनं माझा दंड धरला आणि मला बाजूला घेत 'नानांच्या लफड्यांबद्दल असं चार लोकांसमोर काय बोलता?' म्हणत मला झापलं. मी मनातल्या मनांत लागलीच 'चंचीच्या दुःखःद देहावसनाबद्दल शोक बैठक दिनांक.....' वगैरे शब्दांची जुळवणी करू लागलो.

असाच एक शब्द काही दिवसांपूर्वी नैसर्गिक मृत्यू पावला. 'फुलपात्र' हा तो शब्द. ही वस्तू अजून शिल्लक आहे, पण हा शब्द मेल्या. हे म्हणजे एखाद्या मेलेल्या प्राण्याला पेंढा भरून दिवाणखान्यांत सजवून ठेवल्यासारखं वाटतं. मग तो नुसता 'प्राणी' न राहता, 'पेंढा भरलेला प्राणी' होतो. फुलपात्र या शब्दाचं असंच झालं. याला सुटसुटीत नांव 'पेला' किंवा सर्वनाम 'भांडं' असं मिळालं. फुलपात्र या नावच्या अंत्ययात्रेला या दोन्ही शब्दांनी त्याला उत्तराधिकारी म्हणून खांदा दिला असावा. तसंच आपल्या आवडीचा पदार्थ त्याच्या नावासकट नेस्तनाबूत होताना पहाणे हाही एक शोकानुभव असतो. मी लहानपणी कल्याणला शिकत असतां छाया थियेटर जवळच्या एका म्हाताऱ्या वाण्याकडून जरदाळू घेऊन खायचा. जरदाळू खाल्ल्यावर त्यातली बी फोडून त्याच्याही आतला गर खाण्यांत गंमत वाटायची. नेमानं मी सात आठ वर्ष त्याच्याकडून घेऊन जरदाळू खात होतो. कल्याण सोडल्यानंतर मी तीस वर्षांनी सहज म्हणून आमची जुनी चाळ बघायला गेलो, तेव्हा सगळंच बदललं होतं. वाण्याचं दुकानही बऱ्यापैकी पॉश झालेलं होतं, गल्ल्यावर चिरंजीव वाणी बसले असावे. मी त्याच्याकडे जरदाळू मागितला, आणि वाणीपुत्राला घाम फुटला. 'ऐसा माल हम नही बेचते' असं जेव्हा तो बोलला, तेव्हा हा शब्दच त्याने ऐकलेला नसल्याचं मला जाणवलं. मी जरा जोर दिल्यावर तो घाबरलाच, तो मला सीबीआय चा माणूस समजला असावा. त्याने मला आत बसवून मागवलेलं कोल्डींक पीत मी जरदाळू या शब्दाच्या आणि या सर्वांग सुंदर सुका मेव्याच्या आठवणी दोन अश्रू ढाळले.

ग्रूपमध्ये असंच गप्पा मारीत असता कुणीतरी 'भारतीय हॉकीचं विंथाणं झालं' असं म्हटलं आणि मला जुना मित्र भेटल्याचा आनंद झाला. 'विंथाणं' हा शब्द गेले कित्येक वर्षे गहाळ झाला होता. उलट सुलट चर्चा चालू असतां अचानक तो मला गवसला. या नकारात्मक शब्दाच्या शोधात मी पणती घेवून फिरत होतो अश्यातला भाग नाही, पण नकारात्मक असला तरी तो एक शब्द होता, टीपिकल मराठी शब्द. वर्षानुवर्षे आपल्यालला साथ देणारा, आपल्या भावना इतरांपर्यंत पोहोचवणारा चपखल शब्द. आणि एखादा शब्द मेल्याचं दुःख: त्याच अर्थाच्या दुसऱ्या

शब्दाच्या जन्माने भरून नाही निघत.

एक शब्द नाहीसा झाल्याने मात्र मी खरंच बेचैन झालो. तो शब्द माझ्या फारश्या जवळचा नव्हता, किंबहुना त्याची माझी भेट माझ्या प्राथमिक शिक्षणानंतर पडलेली मला आठवत नाही, पण तो शब्द वारल्याचं कळलं, आणि आपली संस्कृति बदलत चालली आहे हे मला प्रकर्षाने जाणवलं. तो शब्द म्हणजे 'औत'. लहानपणा पासून तो माझा आवडता शब्द होता. आजकाल त्याचा भाऊ नांगर त्याचे काम पहातो, पण औत म्हटल्यावर जो सुखी समाधानी शेतकरी डोळ्यासमोर यायचा, तोच शेतकरी नांगर धरल्यावर न जाणे का, केविलवाणा दिसू लागतो. काही काळापासून, ट्रॅक्टर नांवचा नवीन शब्द आलाय, पण तो 'कर्ज' या शब्दाला आपल्याबरोबर घेऊन आलाय.

कितीतरी शब्द माझ्या डोळ्यादेखत नाहीसे झाले. काही कायमचे गेले तर काही, आयुष्य संपण्याची वाट पहात पडलेले आहेत. फळा आणि खडू या दोघांनी तर बरोबरच जीव दिला. त्यांच्या प्रॉपटीवर बोर्ड आणि चॉक यांनी हक्क मांडल्यावर त्यांना दुसरा इलाजच राहिला नाही. तुळई गेली, रोळी गेली, किरमिजी नांवचा रंग गेला, लिंगोरचा गेला, पाचे गेले, दांडपट्टा गेला, गेलेल्या शब्दांची यादी एखाद्या गावांत वारलेल्या माणसांच्या नांवच्या यादीएवढी लांब असू शकते, याला अंत नाही. यांच्या जागेवर नवनवे शब्द येतातही, पण त्यांना म्हणावी तशी लोकमान्यता मिळत नाही. संगणक हा शब्द गेल्या काही दिवसांपासून स्थापित होण्याचा प्रयत्न करतोय, पण एखाद्या नवरीचे नांव लग्नानंतर बदलले गेले तरी तिला माहेरच्याच नांवाने ओळखले जावे, तसं काहीसं संगणक या शब्दाच्या बाबतीत घडलंय.

इंग्रजी शब्द तणांसारखे माजू लागल्यावर आणि त्यांचा मराठीत मुक्त संचार सुरु झाल्यावर तर पुढे पुढे आपण मराठी व्याकरणांतून इंग्रजी बोलत आहोत असा देखावा निर्माण होण्याची शक्यता आहे. 'माझे फोर्टी फाईव्हचे अंकल मॉर्निंग वॉक घेत होते तर त्यांची हार्टफेलने डेथ झाली.' हे वाक्य एका पुण्याच्या मराठी मुलीच्या तोंडून ऐकल्यावर मी जाम गोंधळलो होतो. या वाक्याची नेमकी भाषा कुठली हेच मला कळेना.

‘सांगणाच्याला सांगता येते आणि ऐकणाच्याला कळते ती खरी भाषा’ अशी भाषेची नवीन व्याख्या जरी मी निर्माण केली, तरी वरील वाक्य निश्चित कुठल्या वर्गात ठेवायचं, हा प्रश्न माझ्याकडून आजतागायत सुटलेला नाही.

शब्द माझे सखा आहेत, बंधू आहेत, आई आणि वडील देखील आहे. शब्दांवर मी प्रेम केलं आणि मोबदल्यांत शब्दांनी मला त्यांचे सर्वस्व दिलं. मी शब्दांनी घडलो, वाढलो. त्यांचे मरण उघड्या डोळ्यांनी पहाण्याचे दुःख: मी आज सोशित आहे.

-निखिल पाटील,
बी. टेक इलेक्ट्रिकल इंजिनीरिंग

ऊर्जा स्रोतांकडे वळल्याने सौर, पवन, जल आणि भू-औष्णिक ऊर्जा क्षेत्रात असंख्य नोकऱ्या उपलब्ध होत आहेत.

3. उद्योजकता आणि नवोपक्रम अभियंते अनेकदा उद्योजक बनतात, त्यांच्या तांत्रिक कौशल्याचा वापर करून व्यवसाय सुरू करतात आणि नवीन उत्पादने किंवा सेवा तयार करतात. तंत्रज्ञान, उत्पादन आणि पर्यावरणीय स्थिरता यासारख्या क्षेत्रात स्टार्टअपच्या विकासामुळे अभियंत्यांची नवकल्पना करण्याची क्षमता ही एक प्रेरक शक्ती आहे. टेक स्टार्टअप्स: अनेक अभियंते, विशेषतः सॉफ्टवेअर आणि हार्डवेअर क्षेत्रातील, यशस्वी स्टार्टअप तयार करतात जे ॲप डेव्हलपमेंटपासून सायबर सुरक्षा उपायांपर्यंत नवीन उपाय आणि सेवा प्रदान करतात. शाश्वत नवोन्मेष: स्वच्छ ऊर्जा उत्पादने, कचरा व्यवस्थापन प्रणाली किंवा पर्यावरणास अनुकूल सामग्री तयार करणे यासारख्या पर्यावरणीय आव्हानांवर शाश्वत उपाय विकसित करण्यात अभियंते हे प्रमुख खेळाडू आहेत. या नवकल्पनांमुळे नोकऱ्या निर्माण होतात आणि हरित अर्थव्यवस्थेला हातभार लागतो. अभियांत्रिकी क्षेत्रातील उद्योजकीय उपक्रमांमुळे उत्पादन विकास, विपणन, विक्री आणि ग्राहक सेवेला समर्थन देण्यासाठी आवश्यक असलेल्या कर्मचाऱ्यांसह कुशल कार्यबलाची निर्मिती देखील होते.

4. आंतरराष्ट्रीय सहयोग आणि जागतिक संधी आजच्या एकमेकांशी जोडलेल्या जगात, अभियांत्रिकी हा एक जागतिक व्यवसाय आहे, ज्यामध्ये अभियंत्यांना सीमा ओलांडून काम करण्याच्या अनेक संधी आहेत. बहुराष्ट्रीय कंपन्या, विकास प्रकल्प आणि आंतरराष्ट्रीय सहकार्यासाठी अनेकदा वेगवेगळ्या पार्श्वभूमीतील अभियंत्यांना एकत्र काम करण्याची, जागतिक स्तरावर रोजगार निर्मितीला चालना देण्याची आवश्यकता असते. हवामान बदल, सार्वजनिक आरोग्य संकट आणि शाश्वत विकास यासारख्या जागतिक आव्हानांचे निराकरण करण्यासाठी अभियंत्यांची गरज अधिक

आंतरराष्ट्रीय रोजगाराच्या संधी निर्माण करत आहे. पर्यावरणीय किंवा पायाभूत सुविधा अभियांत्रिकीसारख्या जागतिक आव्हानांमध्ये माहिर असलेल्या अभियंत्यांना विकसनशील राष्ट्रांमध्ये आणि उदयोन्मुख बाजारपेठांमध्ये जास्त मागणी आहे जिथे पायाभूत सुविधा आणि प्रणालींचे आधुनिकीकरण करण्याची आवश्यकता आहे. 8. नोकरी निर्मितीमध्ये अभियांत्रिकी शिक्षणाची भूमिका अभियांत्रिकीमध्ये रोजगार निर्मिती सतत वाढत राहावी यासाठी अभियांत्रिकी शिक्षणात गुंतवणूक करणे आवश्यक आहे. उदयोन्मुख तंत्रज्ञान, समस्या सोडवण्याची क्षमता आणि आंतरविद्याशाखीय ज्ञान यासह भविष्यासाठी आवश्यक असलेल्या कौशल्यांसह तरुणांना सुसज्ज करून, देश अभियांत्रिकी कर्मचाऱ्यांसाठी एक मजबूत प्रतिभा पाइपलाइन तयार करू शकतात. कुशल अभियंत्यांची मागणी जसजशी वाढत जाईल, तसतशी AI, अक्षय ऊर्जा आणि जैवतंत्रज्ञान यांसारख्या क्षेत्रांमध्ये अधिक विशेष शिक्षण आणि प्रशिक्षण कार्यक्रमांची गरज अधिक गंभीर होईल. उच्च-गुणवत्तेच्या अभियांत्रिकी शिक्षणात प्रवेश सुनिश्चित केल्याने रोजगार निर्मिती आणि नवीन उद्योगांच्या विकासाच्या दृष्टीने दीर्घकालीन आर्थिक लाभ होऊ शकतो. अभियांत्रिकी हे निर्विवादपणे रोजगार निर्मिती आणि आर्थिक विकासासाठी केंद्रस्थानी आहे. जसजसे उद्योग पुढे जातील आणि नवीन क्षेत्रे उदयास येतील, तसतसे अभियंत्यांची मागणी वाढेल. पायाभूत सुविधा प्रकल्प, तांत्रिक प्रगती किंवा शाश्वत नवकल्पनांच्या माध्यमातून असो, अभियांत्रिकी हा आधुनिक अर्थव्यवस्थेचा कणा आहे, ज्यामुळे केवळ अभियांत्रिकी नोकऱ्याच निर्माण होत नाहीत तर विविध उद्योगांमध्ये मोठ्या प्रमाणात रोजगाराच्या संधी निर्माण होतात. रोजगार निर्मितीसाठी अभियांत्रिकीच्या पूर्ण क्षमतेचा उपयोग करण्यासाठी, शिक्षणामध्ये गुंतवणूक करणे, नवनिर्मितीला समर्थन देणे आणि सरकार, उद्योग आणि शैक्षणिक संस्था यांच्यातील सहकार्य वाढवणे आवश्यक आहे.

हातात पदवी, प्रश्नात कौशल्य

घड्याळात नेमके साडेचार वाजले आणि जुन्या कॉक्रीटच्या इमारतीतून विद्यार्थी तुटलेल्या टाकीतून वाहणाऱ्या पाण्यासारखे बाहेर पडू लागले. सरकारी अभियांत्रिकी महाविद्यालयाच्या दालनांत थकलेल्या पावलांचा आवाज आणि अर्धवट राहिलेल्या चर्चा घुमत होत्या. बाहेर सूर्य मावळतीला झुकला होता आणि कॅन्टीन आधीच गर्दीने भरली होती. विक्रमने पार्किंगजवळच्या बाकावर आपली बॅग टाकली. त्याची वही भरलेली होती, पण मन मात्र रिकामं वाटत होतं.

लिहिलं होतं, पण तिचा आत्मविश्वास तसं सांगत नव्हता. शिकली नव्हती. तिच्या पदवीवर "फायनल इयर" दररोज सकाळी ते सगळे नियमाने वर्गाला हजर राहत. समजून घेण्यापेक्षा उपस्थितीला जास्त महत्त्व होतं. प्राध्यापक अभ्यासक्रम पूर्ण करण्याच्या घाईत असत, विद्यार्थी नोट्स उतरवण्याच्या घाईत, आणि सगळेच परीक्षेकडे धाव घेत असत. शिकणं नव्हते, तर गुण मिळवणं हेच ध्येय बनलं होतं. थिअरीला प्रत्यक्ष रूप देणाऱ्या लॅब्सही केवळ औपचारिकता वाटत होत्या. तेच प्रयोग, तेच निकाल, तेच फाईल्स वर्षानुवर्षे.

एकदा लॅबमध्ये विक्रमने सहाय्यकाला विचारलं की उपकरणं इतकी जुनी का आहेत. उत्तर सोपं होतं: "जे आहे तेच आहे. रीडिंग्स लिहा आणि सबमिट करा." ना कुतूहल, ना समजावून सांगणं, ना वास्तवाशी जोड. कॉलेजच्या बाहेर जग वेगाने पुढे

जात होतं. कंपनी ऑटोमेशन, एआय, डेटा आणि इनोव्हेशनची भाषा बोलत होत्या.

कॉलेजच्या आत मात्र विद्यार्थी अजूनही व्याख्या पाठ करत होते. ही दरी हळूहळू वाढत होती. मोबाईल फोन मित्रही बनला आणि शत्रूही. लेक्चरदरम्यान टेबलाखाली फोन लपवले जात. ब्रेकमध्ये संवादा ऐवजी स्क्रीन आली. शिक्षक मोबाईलला दोष देत. पालक वेळ वाया जातोय असं म्हणत. पण मोबाईलचा उपयोग काहीतरी निर्माण करण्यासाठी कसा करायचा, हे कुणीच शिकवलं नाही. सुरेशने एकदा टेक्निकल स्किल शिकण्यासाठी ॲप डाउनलोड केलं. पहिल्या दिवशी उत्साह होता. दुसऱ्या दिवशी नोटिफिकेशनसने लक्ष विचलित केलं. तिसऱ्या दिवशी नव्हती; ती दिशानिर्देशाची कमतरता होती

प्लेसमेंटचा हंगाम जवळ आला. नोटीस बोर्डवर पोस्टर्स लागले. उत्साहाचं रूपांतर भीतीत झालं. एकामागून एक मुलाखती, आणि त्यामागून एक रिजेक्शन मेल्स. "अकॅडमिक्स चांगले, पण प्रॅक्टिकल स्किल्स कमी." "इंडस्ट्री-रेडी नाही." "हाताळणीचा अनुभव हवा." अंजलीने तिचा रिजेक्शन मेल दोनदा वाचला. मग फोन बंद केला आणि आकाशाकडे पाहिलं.

"कॉलेजने आम्हाला तयार केलं नाही, आणि कंपनी ट्रेनिंग REJECTED द्यायला तयार नाहीत, तर आम्ही कुठे जायचं?" ती हळूच Lack of

practical skills म्हणाली. कोणीच उत्तर दिलं नाही. ही प्रणाली त्यांना परीक्षा पास व्हायला शिकवत होती, समस्या सोडवायला नाही. कौशल्यांना ऐच्छिक मानलं गेलं होतं, आवश्यक नाही. इंटरनेट कमी होत्या, मार्गदर्शन नव्हतं, दिशा अस्पष्ट होती. काही विद्यार्थ्यांकडे लॅपटॉप, इंटरनेट यांचा आधार होता. काहींकडे नव्हता. आणि ही दरी हळूहळू वाढत गेली.

धावत आहेत. जोपर्यंत हे मार्ग एकत्र येत नाहीत, तोपर्यंत विद्यार्थी गोंधळलेलेच राहतील. शिक्षणाने फक्त पदवी नाही, तर क्षमता निर्माण केली पाहिजे. मोबाईलने विचलित न करता विकासाला साथ दिली पाहिजे. आणि कौशल्ये ऐच्छिक नसून पायाभूत असली पाहिजेत. तेव्हाच विद्यार्थी विचारणं थांबवतील - "ही पदवी मला नोकरी देईल का?" आणि म्हणू लागतील - "मी तयार आहे."

उन्नती ठाकरे
पहिले वर्ष. तंत्रनिकेतन, ई अँड सी

पण बदल वर्गातून आला नाही - तो निराशेतून आला. एका संध्याकाळी विक्रमने वाट पाहणं थांबवलं. मोबाईलचा वापर पळण्यासाठी नाही, तर शिकण्यासाठी केला. मोफत ट्युटोरियल्स, फोरम्स, छोटे चॅलेंजेस. तो अडखळला, अपयशी ठरला, पुन्हा प्रयत्न केला. अंजली ने स्वतःचा संवाद सुधारण्यासाठी स्वतःचे व्हिडीओ रेकॉर्ड करायला सुरुवात केली. सुरेशने एक छोटी इंटरनेट शिप घेतली - पगार नव्हता, पण अनुभव खरा होता. ते सगळे अजूनही त्याच कॉलेजचे विद्यार्थी होते. इन्फ्रास्ट्रक्चर बदललं नव्हतं. अभ्यासक्रम बदलला नव्हता. पण ते बदलले होते. काही महिन्यांनंतर, पार्किंग जावळचा तोच बाक वेगळावाटत होता. तक्रारीपेक्षा कल्पना जास्त होत्या. भीतीपेक्षा प्रयत्न जास्त होते. सगळी उत्तरं अजूनही नव्हती, पण दिशा मिळाली होती.

भारतीय विद्यार्थ्यांची कथा ही टॅलेंटच्या कमतरतेची नाही. ती समन्वयाच्या अभावाची आहे. कॉलेज, उद्योग आणि तंत्रज्ञान वेगवेगळ्या मार्गावर

अति उत्साही तरुणाई सोशल मीडियाला बळी पडतेय का ?

आजची तरुणाई म्हणजेच जनरेशन Z- साधारणपणे १९९० ते २०१० दरम्यान जन्मलेली पिढी - ही पूर्णपणे डिजिटल युगात वाढलेली आहे. मोबाईल, इंटरनेट आणि सोशल मीडिया हे त्यांच्या दैनंदिन जीवनाचा अविभाज्य भाग झाले आहेत. फेसबुक, इन्स्टाग्राम, रील्स, लाईक्स आणि शेअर्स यांच्या आकर्षणात अनेक तरुण गुंतताना दिसतात. प्रसिद्धी, फॉलोअर्स आणि व्हायरल होण्याची इच्छा अनेकांच्या मनावर राज्य करत आहे.

कमी वयात पैसा कमावणे, चैनीच्या वस्तू वापरणे, ब्रँडेड कपडे व वाहने, उच्च राहणीमान यामुळेच यश मिळते असा समज तरुणांमध्ये निर्माण होत आहे. सोशल मीडियावर दाखवले जाणारे "परफेक्ट" जीवन पाहून अनेक तरुण स्वतःची तुलना इतरांशी करू लागतात. त्यातून न्यूनगंड, असुरक्षितता आणि मानसिक तणाव वाढताना दिसतो. याचे परिणाम त्यांच्या जीवनशैलीवर स्पष्ट दिसतात

- रागावर नियंत्रण नसणे
- सहनशीलतेचा अभाव
- त्वरित यश न मिळाल्यास निराश होणे
- अपयश स्वीकारण्याची क्षमता कमी असणे
- आर्थिक अडचणी आल्यास परिस्थिती हाताळता न येणे.

या सर्वांचा परिणाम म्हणून काही ठिकाणी आत्महत्या, व्यसनाधीनता आणि नैराश्याच्या घटना वाढताना दिसतात. ही अत्यंत चिंतेची बाब आहे.

तथापि, या पिढीचे सकारात्मक पैलूही तितकेच महत्त्वाचे आहेत. आजची तरुणाई आत्मविश्वासी, तंत्रज्ञानात पारंगत, नवनवीन कल्पना राबवणारी आणि सामाजिक प्रश्नांबाबत जागरूक आहे. स्टार्टअप संस्कृती, ऑनलाईन शिक्षण, डिजिटल कौशल्ये आणि जागतिक पातळीवर संवाद

साधण्याची क्षमता या पिढीकडे आहे. योग्य दिशा आणि मार्गदर्शन मिळाल्यास हीच तरुणाई देशाला प्रगतीच्या नव्या उंचीवर नेऊ शकते.

पालक वर्गात मात्र भीतीचे वातावरण आहे. मुलांशी कसे बोलावे, किती स्वातंत्र्य द्यावे, किती नियंत्रण ठेवावे या संभ्रमात अनेक पालक असतात. "आपण काही बोललो आणि मुलांनी टोकाचे पाऊल उचलले तर?" ही चिंता त्यांच्या मनात असते. त्यामुळे संवादाचा अभाव निर्माण होतो.

या परिस्थितीत काही गोष्टी आवश्यक आहेत —

- पालक आणि मुलांमध्ये मोकळा, विश्वासू संवाद
- सोशल मीडियाचा संतुलित वापर
- अपयश स्वीकारण्याची आणि संयम राखण्याची शिकवण
- मानसिक आरोग्याबाबत जागरूकता
- क्रीडा, वाचन, सामाजिक उपक्रमांमध्ये सहभाग
- जेष्ठ, सुशिक्षित आणि अनुभवी समाजघटकांनी तरुणांना योग्य दिशा दाखवणे गरजेचे आहे. फक्त टीका न करता त्यांना समजून घेणे, त्यांचे विचार ऐकणे आणि त्यांच्या क्षमतेला योग्य वाव देणे आवश्यक आहे.

देशाला आत्मनिर्भर, स्वाभिमानी आणि सशक्त बनवायचे असेल तर तरुण पिढीला योग्य मूल्ये, संस्कार आणि दिशादर्शन देणे ही काळाची गरज आहे. कारण आजची तरुणाईच उद्याचा भारत घडवणार आहे.

प्रा. किरण बी.पाटील

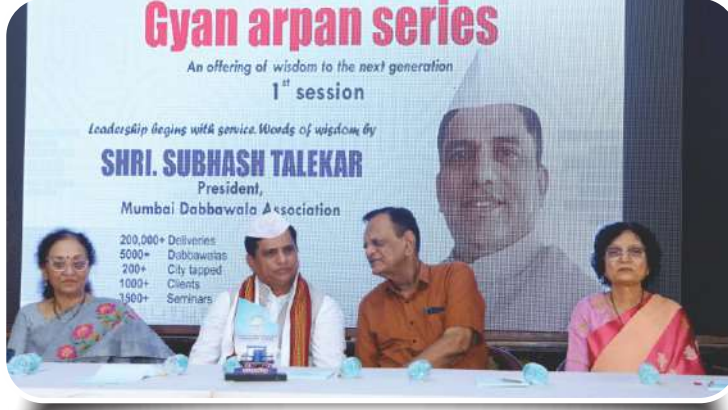
Job Fair 2025

Dholida
(Navratri Ursav 2025)

Ganesh Utsav

Gyan Arpan Series (Session 1)
Shri. Subhash Taleka,
President
Mumbai Dabbawala Association

Guest Lecture on
Shri. Subhash Taleka,
President
Mumbai Dabbawala Association

Diksharambh 2025

Guest Lecture on
Gani Memon
Inspiration Speaker, Jalgaon

Cultural Program

Navrang 2026

Poster Presentation

Unity Pledge on the occasion of Sardar Vallabhbhai Patel Jayanti

Cultural Activity on Ganesh Utsav 2025

Cultural Program
on 26 January 2026

Cultural Program
on 26 January 2026

Sports Achievement
Polytechnic

हिंदी विभाग

मिस्टर मैनेजर: कॉरपोरेट अपेक्षाएँ और छात्रों के ज्ञान में अंतर

कॉरपोरेट जगत और शैक्षणिक संस्थानों के बीच का अंतर एक पुरानी बहस का विषय है। एक ओर कंपनियाँ ऐसे कर्मचारियों की तलाश करती हैं जो उनके विकास में योगदान दे सकें, वहीं दूसरी ओर कॉलेजों में छात्र अकादमिक ज्ञान के आधार पर अपनी पढ़ाई पूरी करते हैं। लेकिन जब ये छात्र प्रोफेशनल दुनिया में कदम रखते हैं, तो उन्हें यह एहसास होता है कि कॉरपोरेट अपेक्षाएँ उनके ज्ञान से काफी आगे हैं। कॉरपोरेट जगत की अपेक्षाएँ

1. प्रैक्टिकल स्किल्स की जरूरत – कंपनियाँ केवल सैद्धांतिक ज्ञान नहीं, बल्कि व्यावहारिक कौशल वाले उम्मीदवारों को प्राथमिकता देती हैं। कम्युनिकेशन स्किल्स, प्रॉब्लम-सॉल्विंग एबिलिटी, और निर्णय लेने की क्षमता आवश्यक मानी जाती है।

2. इंडस्ट्री ट्रेंड्स और टेक्नोलॉजी का ज्ञान – मैनेजर्स चाहते हैं कि नए कर्मचारी मौजूदा इंडस्ट्री ट्रेंड्स और टेक्नोलॉजी से अपडेट रहें, जबकि कई छात्र स्नातक होते समय इनसे अनजान होते हैं।

3. टीम वर्क और लीडरशिप क्वालिटीज – एक सफल प्रोफेशनल को टीम में काम करने और जरूरत पड़ने पर नेतृत्व करने की क्षमता होनी चाहिए। छात्रों को यह स्किल कॉलेज के दौरान विकसित करनी चाहिए।

4. प्रेशर हैंडलिंग और प्रोफेशनलिज्म – कॉलेज का माहौल लचीला होता है, लेकिन कॉरपोरेट दुनिया में समय प्रबंधन और डेडलाइन्स को प्राथमिकता दी जाती है। छात्रों के ज्ञान में कमियाँ

1. थ्योरी और प्रैक्टिकल में अंतर – कॉलेज की पढ़ाई में सिद्धांतों पर जोर दिया जाता है, लेकिन इंडस्ट्री में उनकी व्यावहारिक उपयोगिता अलग होती है।

2. इंटरपर्सनल स्किल्स की कमी – छात्रों में कम्युनिकेशन, नेगोशिएशन और प्रेजेंटेशन स्किल्स की कमी होती है, जो कॉरपोरेट में बहुत जरूरी हैं।

3. इंडस्ट्री एक्सपोजर का अभाव – इंटरशिप और लाइव प्रोजेक्ट्स का अभाव छात्रों को वास्तविक कामकाजी दुनिया से दूर रखता है। इस अंतर को कैसे कम करें?

1. इंडस्ट्री-केंद्रित शिक्षा – कॉलेजों को अपने पाठ्यक्रम में इंडस्ट्री-अनुकूल विषयों को शामिल करना चाहिए।

2. इंटरशिप और लाइव प्रोजेक्ट्स – छात्रों को ज्यादा से ज्यादा इंटरशिप और ऑन-जॉब ट्रेनिंग के अवसर दिए जाएं।

3. सॉफ्ट स्किल्स पर ध्यान दें – छात्रों को कम्युनिकेशन, टीम वर्क, और प्रॉब्लम-सॉल्विंग जैसी स्किल्स में प्रशिक्षित किया जाए।

4. कॉरपोरेट गेस्ट लेक्चर और वर्कशॉप्स – अनुभवी मैनेजर्स और इंडस्ट्री एक्सपर्ट्स के सेशन से छात्रों को वास्तविक दुनिया की समझ मिलेगी। निष्कर्षकॉरपोरेट जगत और छात्रों के ज्ञान के बीच का यह अंतर कम किया जा सकता है यदि शिक्षा प्रणाली को इंडस्ट्री की जरूरतों के अनुरूप बनाया जाए।

छात्रों को भी अपने व्यक्तिगत विकास और व्यावसायिक स्किल्स पर ध्यान देना चाहिए ताकि वे मिस्टर मैनेजर की अपेक्षाओं पर खरे उतर सकें और एक सफल करियर बना सकें।

- श्रुतिका घरडे

तेरी खुबसूरती

हम आपकी क्या तारीफ करे
आपको देखकर तो स्वर्ग की अप्सरा भी
खुदको कोसती हे केहती हैं ,

"ये सचमे इतनी खुबसुरत हैं
हमारी आंखे हमको धोका दे रही हैं

जिस्म तेरा मेहका गुलाब
हे आंखे तेरी निलकमल हैं

इन आंखो में मे डूब जाऊ
कहती तेरे ओंठो की शबनम हैं

ना चांद कि ख्वायीश हे ना
किसी की मिठी बात चाहिये
हमे तो जिंदगी मे बस आपका साथ चाहिये.

- शुभम सोमनाथ वानखेडे

दिल कि कुछ बातें

आज भी याद आते हे वो दिन
जब आप बेटे थे आके पास हमारे और हम भी थे
आपके साथ ऐसा लग रहा था

जैसे जमीं और आसमां
झुक सा गया था हमारे आसपास आप
कि नजर मे हम भी देख रहे थे

पता नही दिमाग मे क्या बात थी
और दिल मे क्या सोच रहे थे

हम खुदको मुस्कुराने से बहोत रोक रहे थे
फिर भी आपकी अदा ने ऐसा जादू किया
हमारे दिल को तुरंत उसी वक्त काबू किया

आप कि नजर मे हम भी देख रहे थे
सोच रहे थे कि ये प्यार हे या
कोई इत्तेफाक क्या करू
दिल बडा कमजोर था हमारा जो आपसे
बात करने को रोक रहा था

आपकी जुल्फो से ऐसा सुगंध आ रहा था
जो हमारे दिल को सोक रहा था

- शुभम सोमनाथ वानखेडे

तेरी बेवफाई

हम आसमां को क्या देखे
यहा तो चांद भी हमारे प्यार
का गवाह बन रहा हे

ये पेड का सुखा पत्ता भी
देखो प्यार मे घायल हमारे
तुटे दिल की दवां बन रहा हे.

पहली नजर मे हमने उसे
अपने दिल मे सजाया
रोज बात करती थी, कहती थी
तुम मेरी जान हो,
ना कभी छोडना मेरा साथ,

ना कभी मे छोडके जाऊंगी तुझे
फिर आज किसी और कि बाहों मे जाके
तुने क्यू इतना रुलाया मुझे

- शुभम सोमनाथ वानखेडे

नानी का बुना एक स्वेटर है मेरे पास

नानी का बुना
एक स्वेटर है मेरे पास
उनके घर जाया करते और
खूब किया करते थे मस्ती
अब बीत गया वो समय,
धुंडते नहीं मिलती वो हस्ती
उनके साथ बिताई
वो यादें है खास
नानी का बुना
एक स्वेटर है मेरे पास ॥
जब थे हम उनके साथ
तब वो बोहोत प्यार जताती थी
हमारी हर जिद्द को वो
यूही पूरा कर देती थी
उस प्यार की अब भी
बाकी है कुछ आस
नानी का बुना
एक स्वेटर है मेरे पास ॥

हर छुट्टियों में उनका घर था
हमारा बसेरा
तब जैसे सुनहरा था वो सवेरा
बडे प्यार से दी हैं
मुझे ये अरदास
नानी का बुना
एक स्वेटर हैं मेरे पास ॥

- आश्विनी परदेशी,
एम.बी. ए. पहिले वर्ष

कॉलेज के दिन

किताबों से ज्यादा दोस्त जरूरी थे,
कैंटीन की चाय में जादू भरी थी।

लेक्चर के बहाने सोना आता,
बंक की प्लानिंग रोज़ नई थी।

एग्जाम की रातें जागकर बीती,
पर नोट्स हमेशा किसी और के थे।

लास्ट मिनट में सब याद किया,
फिर भी नंबर कम ही मिले थे।

फेअरवेल की शाम जब आई,
आंखों में नमी, होंठों पे हंसी थी।

वो दोस्त, वो मस्ती, वो किस्से,
सब यादों की गठरी में बसी थी।

कॉलेज के दिन वो जादू भरे,
जो लौट के शायद न आएंगे।

पर दिल के किसी कोने में हमेशा,
उन लम्हों के फूल मुस्काएंगे।

मयूर पाटील,
इलेक्ट्रीकल इंजिनियरिंग

बचपन

बचपन जब युही रो दिया करते
थे किसी बात पर
आज आदत बन गई है मुस्कराने
की हर बात पर।।

बचपन जब जिंदगी सहेली सी थी
आज अनसुलझी पहेली बन गई।।

बचपन जब मां कि जरा
सी डाट बड़ी सी थी
आज दुनिया के ताने सुनने
की आदत पड़ गई।।

बचपन वो उम्र थी मजाक
मस्ती करने की
आज भाग रहे है दौड़ में कामयाब
हस्ती बनने कि।।

बचपन जब जरा सी बात
पर पूरे घर को सर पर उठाना आता था
आज कहते है कोई वापस ला दे
क्या वो बचपन का जमाना होता था।।

- आश्विनी परदेशी,
एम.बी. ए. पहिले वर्ष

बचपन कहाँ

रिश्तो से बाँधी थी डोर जहाँ;
ये दिल बता बचपन कहाँ ॥४॥

माँ की वो मिठी लोरी कहाँ,
पापा का खिलौना लाना वहाँ;
छोटे से दिल का अरमा जहाँ,
ये दिल बता बचपन कहाँ ॥१॥

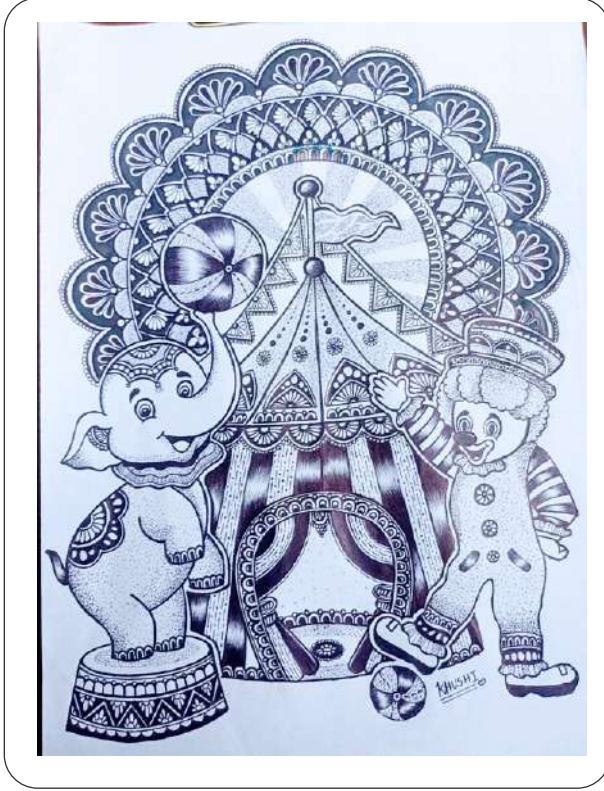
भाई बहन का प्यारा नाता कहाँ,
सपनों में आती थी परी वहाँ;
भगवान से माँगी खुशिया जहाँ,
ये दिल बता बचपन कहाँ ॥२॥

स्कूल से दौड़े आना हमारा,
माँ का प्यार से गले लगाना वहाँ;
पापा से माँगी चॉकलेट जहाँ,
ये दिल बता बचपन कहाँ ॥३॥

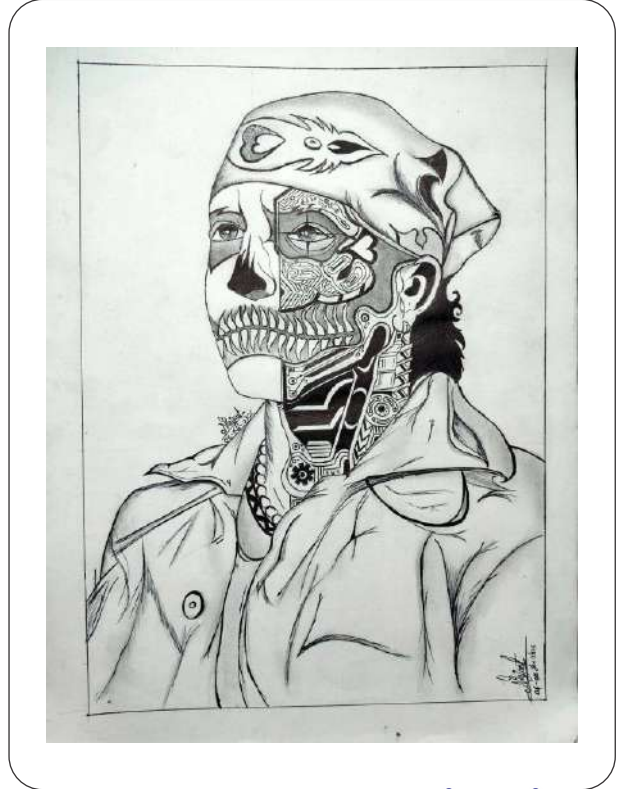
चंदा मामा की आयी गाडी कहाँ,
सितारों की होती बारीश वहाँ;
गुडियो की रचाई शादी जहाँ,
ये दिल बता बचपन कहाँ ॥४॥

कट्टी बट्टी की वो यारी कहाँ,
छोड़ आए हम वो गली वहाँ;
सपनों के महलोंकी में
रानी जहाँ, ये दिल बता बचपन कहाँ ॥५॥

- कु. भुमिका हेमंत सरोदे

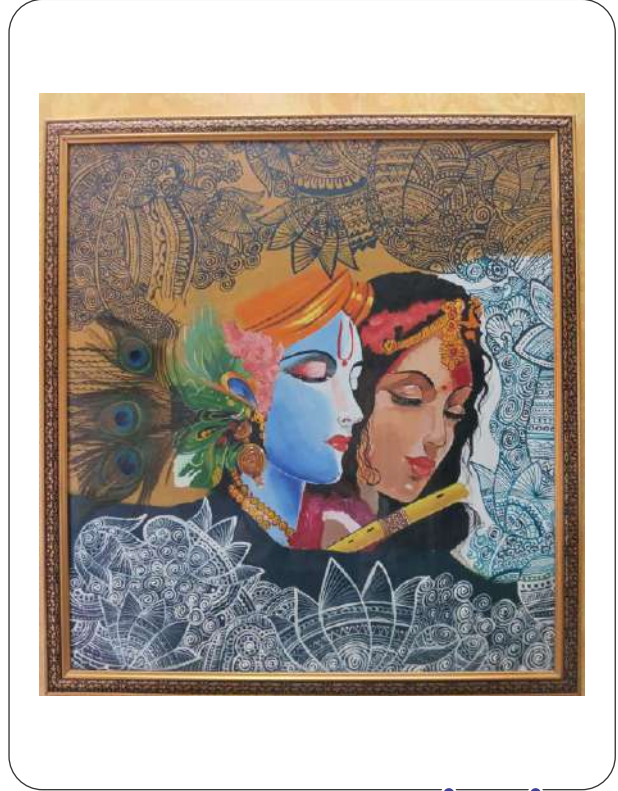
Khushi Narkhede
(Mandala Art)
Final Year Engineering

Nikita Rajput
(Computer engineering)
Third Year Engineering

Khushi Narkhede
(Mandala Art)
Final Year Engineering

Nikita Rajput
(Computer engineering)
Third Year Engineering

Kumud Waykole,
BE, Computer

Vishal Patil,
BE Computer

Shweta Patil,
BE E&C

Pratiksha Chaudhari,
MBA

Mangesh Patil,
Dilpoma

Sakshi Nikam,
Computer Engineering

State Level Avishkar 2025–26

Demonstrating exceptional research aptitude, innovation, and academic excellence, two teams from our institution have been selected for the University Level Avishkar 2025. Their research presentations impressed the evaluators with originality, clarity, and practical relevance.

Adding to this proud moment, Ms. Gayatri S. Chudhari has been further selected to represent at the prestigious 18th Maharashtra Inter-University Research Convention Avishkar 2025–26, which was held at Vasantnao Naik Marathwada Vidyapeeth, Parbhani. This achievement highlights the dedication, hard work, and research culture nurtured within our institution as well as students participation in research Activity

English Section

Beyond Marks: Early Learning of a College Student

Entering college seems fun, right? Meeting new people and studying totally different subjects feels like a milestone in our life, full of excitement and high expectations. Moving from secondary studies to higher studies is a big shift in everybody's life, not just mine. When I moved from school to college, I thought marks would be the first priority. This is kind of true, but my short journey of one semester has taught me how important side efforts and skill development are for an engineer, and this is not only applicable to engineering.

College education goes beyond examinations, and it teaches us to become better individuals, more sociable, and aware of personal and professional growth. Engineering is not just about earning a degree, but also about building social skills and logical thinking. Some important things I have learned are self-study, time management, and becoming a more active listener rather than a passive listener.

Not every exam result meets expectations. This teaches us the value of patience and believing in ourselves. Facing such situations helps students develop resilience. Instead of being discouraged by setbacks, we learn to understand our mistakes and improve. This

mindset is very important in today's competitive environment.

Beyond academics, college life plays an important role in shaping communication skills. Group discussions, debates, sharing ideas, and working on different projects help in developing logical thinking. This learning extends beyond classrooms and lectures.

Technology is making a huge impact on our day-to-day life and has become an integral part of it. While studying in college, I have learned that apart from textbooks, we can learn from many useful online resources. Only textbooks are not sufficient to stay updated. Exposure to technology is today's demand, and continuously upgrading skills while staying informed about new developments is essential.

So, in the end, the first semester of college has shown me that education is not only limited to marks and examinations. College is not just about achieving goals and earning a degree, but as a mentor, it gives us valuable life lessons.

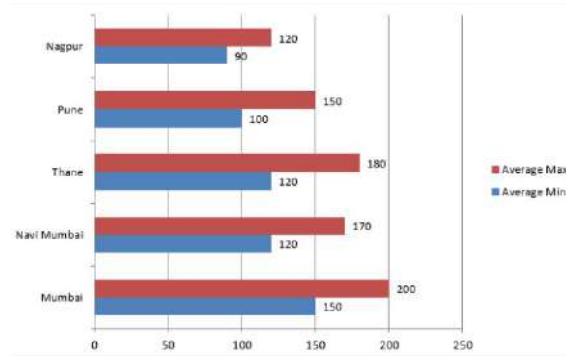
Gauri Rajesh Kharche

Computer Engineering

The Growing Threat of Pollution: A Global Crisis

Pollution is one of the most pressing environmental issues of the modern world, affecting the air we breathe, the water we drink, the soil we walk on, and the ecosystems that sustain all life. As industrialization, urbanization, and population growth continue to rise, the impact of pollution on the planet has reached alarming levels. This article explores the pollution, it's caused & effects, also the potential solutions to mitigate the damage.

Air Quality Index of Districts in Maharashtra

The above figure describes the status that, Mumbai frequently experiences high AQI levels, especially during winter months when temperature inversions trap pollutants near the surface. Pune's AQI varies based on traffic congestion and industrial activities, and pollution levels tend to be higher in certain areas like the city center.

Causes of Pollution The causes of pollution are

varied, but human activities are by far the primary contributors. Some key drivers of pollution include:

Industrialization: As industries have grown, so has the release of pollutants into the air, water, and soil. Factories emit chemicals, toxins, and particulate matter into the environment, while manufacturing processes often produce harmful by-products.

Agricultural Practices: The widespread use of pesticides, fertilizers, and herbicides in agriculture leads to soil and water contamination. Additionally, the large-scale clearing of forests for agricultural expansion contributes to both air pollution and the loss of biodiversity.

Transportation: The burning of fossil fuels in cars, trucks, and airplanes is a significant source of air pollution. The growing demand for transportation in cities and across countries exacerbates this issue.

Waste Generation: The increasing volume of waste generated by humans, especially plastic waste, is another major contributor to pollution. Much of this waste ends up in landfills or, worse, in oceans and waterways, where it harms aquatic life.

Deforestation: Forests play a vital role in absorbing carbon dioxide and providing

oxygen. The large-scale cutting down of forests for agriculture and urban development not only contributes to air pollution but also disrupts the natural balance of ecosystems.

Effects of Pollution

The consequences of pollution are wide-ranging and severe, affecting both the environment and human health:

1. Environmental Impact: Pollution disrupts ecosystems, destroys habitats, and threatens biodiversity. Water pollution harms marine life, leading to the death of fish and other aquatic species. Air pollution contributes to the depletion of the ozone layer, which shields the Earth from harmful ultraviolet radiation. Soil pollution reduces agricultural productivity and affects plant growth.

2. Human Health: Exposure to pollutants has been linked to a wide range of health issues. Air pollution is responsible for respiratory conditions like asthma and bronchitis, as well as cardiovascular diseases and cancer. Contaminated water can lead to diseases such as cholera, dysentery, and typhoid. Toxic chemicals in food and soil can cause long-term health problems, including cancer and neurological damage.

3. Climate Change: Pollution is a significant driver of climate change. The release of greenhouse gases, primarily from fossil fuel

consumption, has led to global warming, resulting in melting ice caps, rising sea levels, and extreme weather events like hurricanes and droughts. Climate change, in turn, exacerbates pollution by further destabilizing ecosystems and human societies.

4. Economic Costs: The economic consequences of pollution are immense. Health care costs for treating pollution-related diseases, loss of agricultural productivity, damage to ecosystems, and the expense of cleaning up polluted environments all take a toll on economies, particularly in developing countries.

Solutions to Combat Pollution

Addressing pollution requires a multifaceted approach that involves governments, industries, and individuals working together. Some key solutions include:

1. Regulations and Policies: Governments must enforce stricter environmental regulations, such as limiting emissions from industries, enforcing waste disposal laws, and encouraging sustainable agricultural practices. Policies like carbon pricing, emissions trading, and subsidies for green technologies can help reduce pollution levels.

2. Renewable Energy: Transitioning from fossil fuels to renewable energy sources, such as solar, wind, and hydropower, is critical to reducing air pollution and mitigating climate

change. The shift to clean energy will not only help combat pollution but also contribute to long-term environmental sustainability.

3. Waste Management: Effective waste management systems, including recycling, composting, and reducing single-use plastics, can significantly cut down on pollution. Encouraging a circular economy, where products are reused and repurposed, will help reduce waste generation.

4. Sustainable Practices: Individuals and businesses should adopt more sustainable practices, such as reducing energy consumption, conserving water, and supporting environmentally friendly products and services. Reducing personal carbon footprints and promoting eco-friendly lifestyles can collectively make a significant impact.

5. Public Awareness and Education: Increasing public awareness about the dangers of pollution and the importance of environmental conservation is crucial. Education campaigns can inspire people to take action, whether it's reducing their plastic usage, supporting green policies, or getting involved in local environmental initiatives. Pollution is a global crisis that demands immediate action. While the challenges are significant, they are not insurmountable. By implementing stricter regulations, embracing sustainable practices,

and raising awareness, we can work together to reduce pollution and protect the planet for future generations. The health of our environment is directly tied to the health of humanity, and it is our responsibility to take action now to preserve the earth's natural resources and ensure a cleaner, healthier future.

Manish D Mahale

Assistant Professor & TPO

Beyond Books: The Creative Side of Engineering

Engineering is more than formulas and exams. True learning happens when students think creatively and apply knowledge to real-world problems.

Creativity in Engineering Understanding concepts is easier when students design prototypes, build models, or code solutions. Hands-on learning makes subjects like mechanics, electronics, and coding more engaging.

Beyond the Classroom Internships, hackathons, and technical projects teach valuable skills. Practical experience and teamwork prepare students for real-world challenges.

The Future of Learning Virtual labs, AI simulations, and online platforms are transforming engineering education. Creativity and technology together drive innovation.

Conclusion Engineering thrives on creativity. Hands-on learning, experimentation, and innovation help students become problem solvers and future leaders.

kalpesh Jadhav

SY.Computer

Degrees in Hand, Skills in Question

The bell rang at exactly 4:30 PM, and students flooded out of the old concrete building like water escaping a cracked tank. The corridors of the government engineering college echoed with tired footsteps and unfinished conversations. Outside, the sun hung low, and the canteen was already packed. Vikram dropped his bag on a bench near the parking area. His notebook was full, but his mind felt empty.

"Another day, another lecture," he muttered. Beside him, Suresh laughed bitterly. "Lecture? Bhai, that was dictation. Same notes my brother studied ten years ago." A little distance away, Anjali sat quietly, scrolling through her phone. She wasn't watching reels for fun; she was reading comments on a job post that required skills she had never practiced in college. Her degree said "final year," but her confidence said otherwise. Every morning, they attended classes regularly. Attendance mattered more

than understanding. Professors rushed to finish the syllabus, students rushed to copy notes, and everyone rushed toward exams. Marks became the focus, not learning. Labs, which were supposed to bring theory to life, felt like rituals. Same experiments, same results, same files — year after year. Once, during a lab session, Vikram asked the lab assistant why the equipment was so outdated. The answer was simple: "This is what we have."

Write the readings and submit." No curiosity, no explanation, no connection to real-world use. Outside college, the world was moving fast. Companies talked about automation, AI, data, and innovation. Inside college, students still memorized definitions. The gap grew silently. Mobile phones became both a friend and an enemy. During lectures, phones were hidden under desks. During breaks, screens replaced conversations. Teachers blamed phones for poor attention. Parents blamed phones for wasted time. But no one taught students how to use phones to create something meaningful. Suresh once downloaded an app to learn a technical skill. On the first day, he was excited. By the second day, notifications pulled him away. By the third day, the app was buried under social

media icons. It wasn't lack of interest; it was lack of direction. As placement season arrived, posters appeared on notice boards. Excitement turned into anxiety. One by one, students faced interviews. One by one, rejection messages arrived. "Good academics, but insufficient practical skills." "Not industry-ready." "Needs hands-on experience."

Anjali read her rejection email twice. Then she closed her phone and stared at the sky. "If college didn't prepare us, and companies don't want to train us, where do we go?" she asked softly. No one answered. The system had trained them to pass exams, not to solve problems. Skills were treated like extras, not necessities. Internships were rare, mentorship was missing, and guidance was unclear. Some students had laptops, fast internet, and support. Others didn't. Slowly, silently, the gap widened. But change didn't come from classrooms; it came from frustration. One evening, Vikram stopped waiting. He used his phone not to escape, but

to explore.

Free tutorials, forums, small challenges. He struggled, failed, and tried again. Anjali began practicing communication by recording herself speak. Suresh took up a short internship, unpaid but real. They were still students of the same college. The infrastructure didn't change. The syllabus didn't change. But they did. Months later, the same bench near the parking area looked different. Conversations had shifted—from complaints to ideas. From fear to effort.

They still didn't have all the answers, but they finally had direction. The story of Indian students is not about lack of talent. It is about lack of connection. Colleges, industry, and technology are running on parallel tracks. Until they meet, students will continue to feel lost. Education should create ability, not just

degrees. Mobiles should support growth, not distraction. And skills should not be optional—they should be the foundation. Only then will students stop asking, "Will this degree get me a job?" and start saying, "I am ready."

Unnati Thakare & AI
FY. Poly E&C

The Life of an Engineering Student

We stepped in with dreams so high,
A spark of passion in our eye.
From circuits, codes, and endless lines,
We built our future, brick by byte.

Late-night battles with stubborn bugs,
Surviving on coffee, pulling all-nighters.
Math that haunts, logic that bends,
Yet somehow, we make it to the end.

Deadlines chase us, stress runs deep,
But passion is what we choose to keep.
Through trial and error, we pave our way,
Turning ideas into dreams that stay.

First-year hopes, final-year fears,
Sleepless nights, hidden tears.
But through it all, we stand so strong,
Pushing forward, carrying on.

Vivas, exams, results unknown,
Yet in this journey, we've truly grown.
Failures, rejections—lessons in disguise,
Each one making us stronger inside.

And when we walk across that stage,
A new chapter begins, we turn the page.
Engineers at heart, we rise and shine,
Ready to build, ready to design!

Gayatri Balkrishna Patil

Third Year Comp Engg

अंतरंग
अंतरंगता ही सत्यता

Lost in the Loop

Twelve strikes the clock, the night rewinds,
Stuck in time, lost in my mind.
Exams await, the books unread,
The past repeats, a future dead.

No matter how far I try to run,
The loop resets; it's never done.
But knowledge bends the rules of fate,
One learned truth, one shift in state.

A final test, a final try,
The clock moves forward, the loop says goodbye.

Divyesh Sonawane

Third Year Comp Engg

Rise And Shine

In the quiet dawn, the world awaits,
A path before you, filled with gates.
Each door a challenge, each step unknown,
But within your heart, you've always grown.

The road is tough, the journey long,
But within you lies a power strong.
With every setback, every fall,
You rise again, standing tall.

Dreams are the fuel that light your way,
Turn the darkest night into day.
With every struggle, you'll find your might,
For even stars emerge from night.

The world will test, but never break,
Your spirit, driven, will never quake.
Embrace each moment, each trial, each tear,
For with every step, you draw near.

So when the doubt begins to creep,
Remember this truth that you must keep:
Success is earned, not given free,
But within you lies your victory.

Stand tall, stand proud, and chase the light,
For you are destined to reach new height.
In the halls of dreams, let your voice be heard,
For greatness comes with every word.

Divyesh Sonawane

Third Year Comp Engg

अंतरंग
अंतरंगता ही सत्यता है

Regret of Joy

In the echo of my mistakes, I find regret
For being upset over things so small.
Your presence, a Beauty I can't forget,
Comparing myself, I felt so small.
Lost in thoughts, a peculiar attraction,
A mystery queen, I a soul in distraction.
Wishing we never met, my heart's contraction,
Love unspoken, lost in silent abstraction.
In the silence of night, I plead for peace,
But your memory haunts, refusing release.
My love unspoken, a burden to bear,
In the depths of my soul you linger, unfair.

- Shweta Chaudhari

The Dewy Descent

As swiftly it transforms, a living zeal.
In this season of rain, the earth doth heal,
The verdant trees, in emerald attire arrayed,
Speak of renewal, where life's essence is conveyed.
The chill of morn doth quicken with the showers,
A touch divine, as if from heaven's bowers.
For creatures great and small, it is life's breath,
Their joy, a testament to nature's depth.
Memories flood the mind, of childhood's glee,
When first rains danced, a jubilant spree.
Thus, in this watery embrace, we find,
The tender touch of God, in every kind.

- Jahanvi Daivadnya

Mystical Orb

In the dark sky, the moon shines bright,
Casting silver light in the quiet night.
It's a big, mysterious ball up high,
Guiding dreams as it floats by.
Poets love it, it's so neat,
Dancing in space, such a treat.
In the dark, it's a shining friend,
Helping us see, right to the end.
With a face that changes, round and full,
It mesmerizes, like a magic pull.
Reflecting sunlight, soft and true,
The moon's beauty, always new.

-Nandini Sawant

A Shy Smile

Petals unfurl, like a shy smile,
Sunlight catches on dewdrops, a million tiny diamonds.
Fragrance whispers secrets on the breeze,
A heady cocktail of sweetness and spice.
Colors dance, a kaleidoscope of joy,
From blushing pink to fiery crimson.
Soft curves hold strength unseen,
A delicate stem pushing through concrete.
Blooming defiance, a beacon of hope,
A silent promise of beauty reborn,
Wild and free, a spirit forever untamed.
A melody of grace, where nature's heart is adorned

- Lokesh Khadake

Angels In Disguise

Eyes twinkle with mischief,
Bright as stars in the evening sky,
And giggles fill the air,
A melody of pure delight.
Their cheeks, rosy and round,
Like apples kissed by the sun
And their smiles oh, those smiles,
A beacon of innocence and wonder.
Little hands, always busy,
Crafting dreams from simple things,
And hearts so full of love,
They overflow with every hug and kiss.
They chase butterflies and rainbows,
Leaving trails of magic in their wake,
Their spirits untamed and wild
A dance of light and laughter.

Employee Well-Being at the Workplace: A Key to Organizational Success

Employee well-being is a holistic concept encompassing physical, mental, and social health. In today's competitive work environment, organizations that prioritize well-being benefit from higher productivity, job satisfaction, and retention. Psychological well-being involves stress management and mental health support, while physical well-being includes workplace ergonomics, health programs, and work-life balance. Social well-being fosters positive relationships and teamwork. Factors like supportive leadership, job security, and a positive work culture significantly impact well-being.

Companies can enhance it through flexible work policies, wellness programs, and employee engagement initiatives. Prioritizing well-being is not just ethical but also a strategic investment in long-term success.

Prof. Shrutika Gharde

Kces Coem Jalgaon

State Level Avishkar 2025–26

Demonstrating exceptional research aptitude, innovation, and academic excellence, two teams from our institution have been selected for the University Level Avishkar 2025. Their research presentations impressed the evaluators with originality, clarity, and practical relevance.

Adding to this proud moment, Ms. Gayatri S. Chudhari has been further selected to represent at the prestigious 18th Maharashtra Inter-University Research Convention Avishkar 2025–26, which was held at Vasantnao Naik Marathwada Vidyapeeth, Parbhani. This achievement highlights the dedication, hard work, and research culture nurtured within our institution as well as students participation in research Activity

Our college ekankika “NO SIGNAL” brought immense pride to KCES’s College of Engineering & Management, Jalgaon at the prestigious Rasoni Karandak competition. The team’s dedication, creativity, and powerful performance were recognized with multiple accolades. Mr. Sarang Patil was awarded Best Male – Consolation for his impactful performance, while Ms. Amruta Karodpati received Best Director – Consolation for her exceptional direction and vision that brought the play to life. Adding to this achievement, “NO SIGNAL” also secured the Best Production – Consolation award, marking a significant milestone for the entire team.

The success was made possible under the constant guidance and support of Faculty Coordinators Prof. Revati V. Patil and Prof. Yash D. Chaudhari, whose mentorship played a vital role in shaping this accomplishment. This achievement stands as a testament to the talent, teamwork, and creative spirit of our students, making the entire COEM family proud.

KCECOEM Shines Bright at "Yuva Rang 2025" – Wins Gold in Mime Theatre Competition Jalgaon: Khandesh College Education Society's College of Engineering and Management, Jalgaon has brought great pride to the institution by securing First Prize (Gold Medal) in the Mime Theatre category at the prestigious state-level cultural festival "Yuva Rang 2025".

The winning team comprised the following talented students: Harsha Ochhani, Amruta Karodpati, Rohit Sonawane, Gayatri Pawar, Tejaswini Nikam, and Rohit Patil, who mesmerized the audience and judges alike with their powerful performance. The team's outstanding success was achieved under the visionary guidance and motivation of Dr. Sanjay Sugandhi, Principal of the college, whose support played a crucial role in this accomplishment. The award-winning mime act was directed by Yash Chaudhari, an alumni of the Department of Management (ABM/E) and a creative artist. His innovation and dedication were instrumental in shaping the impactful performance. Special credit also goes to the program coordinators Prof. Revati Patil and Prof. Hemant Dhanandhare from the Management Department, who ensured seamless organization and wholehearted support throughout the event.

Proud Achievement for KCES College of Engineering & Management, Jalgaon. KCES College of Engineering & Management, Jalgaon, takes immense pride in announcing a remarkable achievement by our MBA students at YuvaSpark 2025, organized under YuvaRang 2025 by the KBCNMU Centre for Innovation, Incubation and Linkages (KCIL), Jalgaon.

Demonstrating innovation, creativity, and entrepreneurial spirit, our students secured prestigious positions in the competition: Second Prize was awarded to Shri Harsh V. Kotecha (MBA – Second Year) for his innovative project titled “Eco Smart Capsule.”

Third Prize was secured by Shri Sarang B. Patil (MBA – First Year) for his project “Tech GI Supply Chain 5.0.”

Their outstanding performance reflects the institution’s commitment to nurturing innovation, research-driven thinking, and leadership qualities among students. We congratulate the winners on their remarkable success and wish them continued excellence in their future endeavors.

Khandesh College Education Society's
COLLEGE OF ENGINEERING AND MANAGEMENT, JALGAON
An Autonomous Institute

Affiliated to Dr. Babasaheb Ambedkar Technological University, Lonere
Affiliated to K.B.C. North Maharashtra University Jalgaon | Approved By AICTE, New Delhi. | MSBTE, Mumbai

Transforming lives... Inventing the future....